

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 286. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386986240/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

søh A, »A wower Messingjens.« – »Naa naa!« søh han, »det faaer Jens og Du enes om.« »Vi æ jens aaliereh,« suert A; aa saa wa den Snak faa-bi.

Mi Kammerzaater i Plotongen soe po den hæ bette Draguen mæ de megrige Skjæg, aa grint let a ham; men ejen spraakked di et te ham, faa di trowed, te han wa syg.

Nol de er ett wahr, aa gjø vidt aa bredt a de hæhr Værkerie. Vi kam godt hjem, aa vi lo lyws ætte wos po Prækstuelen, aa vi hok Bryllup de snaarest vi kunn, aa – men de æ sann: A haad snaar glemt aa faatæl, huuden de sih: gik mæ Messingjens. Da vi kam te Haassens, saa had han aasse udtjent, aa bløw saalt mæ nowr anner Udsætterc. A kjøwt ham, aallywi han kaast wal møj. Men A saa te ham: »Messingjens!« saah A, »A vil ha Dæ, aa plej Dæ: aa hehd Dæ po din gammel Daw, de haa Do faasky!t.« – »Hohohoh!« søh han; de howed han. A bedrow ham heller ett: A had ham po sywend Oer, aa han had bejr Daw end A haad sjel, faa han bestelt slet ett Ant, end A rej po ham engang imell te Kjøvstajen, aa i Sæhti somda. – Men vi ka ett læww te ewig Ti – Jens maat aasse astej. – A haad engang wo hjemmenfræ en fi Daw, aa da A kam i Goeren, wa der ikk et læwend Munnisk aa sie hwerken op elle nier, undtawn mi gammel Mowr, dæ stod aa ragt i Grødden po Skaastienen. »Gus Frej!« søh A, »huuden æret fat? hwor ær aall di Anner?« »Di ær uhd i Towten ve Messingjens« søh hun, »faa han ve te aa støwt.« A gik derud. Di stued om ham baade Helle, aa behgi wo Børh, aa Kaalen aa Pigen, aa Jens loe imell dem po hans Sih. »De æ nok skit mæ Dæ« søh A. Han letted hans Howd, aa soe saa naalle te mæ, aa sokked, aa loe Howdet nier igjen, strækked hans Bien aa døh. ~ »Helie!« søh A, »han sku! inddæ begrawes let heddele; A vil ikke træk Kjøwlen aa ham faar aalle de; aa han ska jores i Kalgoren, faar A vil hwerken ha Swyen eller Hunn te aa snahg i ham.« – Saa kam han da aasse te aa legg unne den stuer Avvil, som mi Faaer had stammed. – Hwægang A sie Træet, tinker A po Messingjens.«*

---

* Der ere endnu (1842) flere levende af dem, som kjendte Messingjens i levende Live, og hans Efterføle lever, saavidt jeg veed, mellem de slesvigske Kyrasserer.